

Na początku trzeba powiedzieć, że kanon Pisma Świętego jest to spis ksiąg świętych ściśle określonych przez Tradycję i Magisterium Kościoła. Dzięki biblijnemu kanonowi możemy łatwo i szybko odróżnić księgę natchnioną od nienatchnionej i zrozumieć, która jest dla nas normą wiary i postępowania. Do ksiąg natchnionych i kanonicznych w Kościele Katolickim należą Księgi Starego Testamentu: Rodzaju, Wyjścia, Kapłańska, Liczb, Powtórzonego Prawa, Jozuego, Sędziów, Rut, 1-2 Samuela, 1-2 Królewska, 1-2 Kronik, Ezdrasza, Nechemiasza, Tobiasza, Judyty, Estery, 1-2 Machabejska, Hioba, Psalmów, Przysłów, Koheleta, Pieśni nad Pieśniami, Mądrości, Syracha, Izajasza, Jeremiasza, Lamentacje, Barucha, Ezechiela, Daniela, Dwunastu Proroków Mniejszych. A także w Nowym Testamencie: Ewangelie: Mateusza, Marka, Łukasza i Jana, Dzieje Apostolskie, List do Rzymian, 1-2 do Koryntian, do Galatów, Efezjan, Filipian, Kolosan, 1-2 do Tesaloniczan, do Tytusa, do Filemona, do Hebrajczyków, Jakuba, 1-2 Piotra, 3 listy Jana, List Judy oraz Apokalipsa św. Jana Apostoła. † Święte Księgi Pisma Świętego tak Starego, jak i Nowego Testamentów wyrosły ze świętej Tradycji uzupełnionej wiarą religijną, wymogiem naśladowania Boga, rozbudowanymi wskazaniami etycznymi i prawnymi, oraz kultem. Proces ich opracowywania był długi i złożony. Do ksiąg kanonicznych odnoszą się księgi, które są natchnione. Bez stwierdzenia o natchnieniu poszczególnej Księgi nie można mówić o jej kanoniczności. Natchnienie jest faktem nadprzyrodzonym współdziałania Boga i człowieka, którego owocem jest Pismo Święte. Tak o fakcie natchnienia pisze Sobór Watykański II: „Prawdy przez Boga objawione, które są zawarte i wyrażone w Piśmie Świętym, spisane zostały pod natchnieniem Ducha Świętego. Albowiem święta Matka – Kościół uważa, na podstawie wiary apostoelskiej, księgi tak Starego, jak i Nowego Testamentów w całości, ze wszystkimi ich częściami, za święte i kanoniczne dlatego, że, spisane pod natchnieniem Ducha Świętego, Boga mają za autora i jako takie zostały Kościołowi przekazane. Do sporządzenia Ksiąg Świętych wybrał Bóg ludzi, którymi jako używającymi własnych zdolności i sił posłużył się, aby przy Jego działaniu w nich i przez nich, jako prawdziwi autorzy, przekazali na piśmie to wszystko i tylko to, co On chciał (DV, 11). Można zatem powiedzieć, że kryterium kanoniczności stanowi Kościół kierowany przez Ducha Świętego.

Biblia Hebrajska i kanon żydowski składa się z trzech części: Pięcioksięgu Mojżesza TORY, dwuczęściowego zbioru PROROKÓW oraz zbioru PISM. Zestawienie tych zbiorów w jedną całość nastąpiło prawdopodobnie pod koniec pierwszej połowy II w. przed Chrystusem. Kanon Biblii Hebrajskiej został zatwierdzony przez rabinów na synodzie w Jamnii ok. 90 r. po Chrystusie i przyjęty jako normatywny dla całego Judaizmu. Jednym z kryteriów kanoniczności kanonu żydowskiego było, na przykład, to, że księga miała być napisana w języku hebrajskim bądź aramejskim i miała powstać na terenie Palestyny. Protestanci nie uznają za kanoniczne ksiąg deuterokanonicznych ST. Natomiast uznają za święte i kanoniczne księgi

Czym jest kanon Pisma Świętego?

Wpisany przez кс. Валеры Быкоўскі
28.11.2010 03:00

deuterokanoniczne NT (Hbr, Jk, 2P, 2-3 J, Jd, Ap). Co do kanonu Nowego Testamentu nie ma różnicy między nauką katolicką a prawosławną grecką. Natomiast za kanoniczne księgi Starego Testamentu uznaje się w prawosławiu tylko księgi protokanoniczne.

Teksty, które nie należą do kanonu, są nazywane apokryfami lub pseudoepigrafami, tak Starego, jak i Nowego Testamentu. Powstały one w czasach międzytestamentalnych.